

Daniel Glattauer

**CONTRA EL VENT
DEL NORD**

Traducció de Carme Gala

La Campana

CAPÍTOL U

*La traducció d'aquesta obra ha comptat
amb l'ajut de la Institució de les Lletres Catalanes*

1a edició: maig de 2010

© Deuticke im Paul Zsolnay Verlag Wien, 2006

© de la traducció: Carme Gala, 2010

© Edicions La Campana

Muntaner, 248, 1r, 2a

08021 Barcelona

Tel.: 93 453 16 65 / Fax: 93 451 89 18

www.edicionslacampana.cat

Disseny col·lecció: Eumogràfic

Disseny coberta: © Zink comunicació

Imatge coberta: © Thomas Kussin

Foto coberta: © Corbis

ISBN: 978-84-96735-48-4

Dipòsit legal: B. 23.345 - 2010

Fotocomposició: EdiGestió (Barcelona)

Imprès a Romanyà/Valls. Capellades (Barcelona)

15 de gener

Assumpte: Cancel·lar abonament

Sisplau, voldria anul·lar la meva subscripció. És possible per aquesta via? Us saluda amablement, E. Rothner.

18 dies després

Assumpte: Cancel·lar abonament

Vull anul·lar la meva subscripció. Es pot fer per correu electrònic? Prego una curta resposta.

Us saluda amablement, E. Rothner.

33 dies després

Assumpte: Cancel·lar abonament

Distingits senyors i senyores editors del «Like», si la seva persistència a ignorar els meus intents d'anul·lar la subscripció té per finalitat poder col·locar més números d'una revista que lamentablement no para de perdre nivell, sento haver de comunicar-los que no pago res més!

Els saluda amablement, E. Rothner.

Vuit minuts després

Fw:

S'equivoca. Aquesta és la meva adreça personal: woerter@like.com. I la confon amb woerter@like.com. Ja és el tercer que em demana anul·lar la subscripció. Realment, la revista deu haver empitjorat.

Cinc minuts després

Re:

Oh, perdoni! I gràcies per l'aclariment. Salutacions, E.R.

Nou mesos després

Sense assumpte

Bon Nadal i feliç any nou us desitja Emmi Rothner.

Dos minuts després

Fw:

Benvolguda Emmi Rothner, gairebé ens coneixem menys que gens. Així i tot, li agraeixo el cordial correu massiu, d'allò més original! Sàpiga que m'encanten els correus massius per a una massa de la qual no formo part. Cordialment, Leo Leike.

18 minuts després

Re:

Perdoni les molèsties per escrit, Sr. Leike. Em va quedar gravat erròniament a la llista de clients, perquè fa uns quants mesos volia anul·lar una subscripció i ho vaig enviar sense voler a la seva adreça electrònica. L'esborraré de seguida.

PD: Si per desitjar a algú «bon Nadal i feliç any nou» se li acut una fórmula més original que «bon Nadal i feliç any nou», faci-me-la saber. Fins aleshores: bon Nadal i feliç any nou! E. Rothner.

Sis minuts després

Fw:

Li desitjo bones festes i m'alegraré per vostè que el proper any sigui un dels vuitanta més feliços de la seva vida. Mentrestant, si mai està abonada als dies dolents, ja sap que sempre pot anul·lar-ho –erròniament– a la meva adreça. Leo Leike.

Tres minuts després

Re:

M'ha deixat impressionada! Cordialment, E. R.

38 dies després

Assumpte: Ni un euro!

Apreciada direcció editorial del «Like», he trencat amb la seva revista tres vegades per escrit i dues per telèfon (a través d'una tal Sra. Gall). Si encara me la continuen enviant, trobo que ho fan per gust seu, no pas meu. Pel que fa a la factura adjunta per un import de 186 euros, me la quedaré de record, per no oblidar-me del «Like» quan per fi deixi de rebre'n exemplars. Però no comptin que rebran ni un euro de part meva. Amb tots els respectes, E. Rothner.

Dues hores després

Fw:

Benvolguda Sra. Rothner, ho fa a posta? O està abonada als mals dies? Cordialment, Leo Leike.

15 minuts després

Re:

Benvolgut Sr. Leike, ara sí que em sap greu. L'errada de l'EI és un mal crònic, o sigui, l'errada d'una E abans d'una I. Quan escric de pressa i he de picar una I, sovint se m'hi cola una E. És com si els dos dits del mig fessin la guerra al teclat. L'esquerre sempre vol ser més ràpid que el dret. El cas és que sóc esquerrana de naixement, però a l'escola em van invertir els pols, i l'esquerre no m'ho ha perdonat mai. Sempre hi posa una E amb la polpa del dit del mig, abans que la dreta piqui una I. Perdoni la molèstia, no es repetirà (esperem-ho). Que acabi de passar bé el vespre, E. Rothner.

Quatre minuts després

Fw:

Benvolguda Sra. Rothner, em permet una pregunta? I encara

una altra: Quant ha trigat a escriure l'anterior email sobre el seu mal crònic? Cordialment, Leo Leike.

Tres minuts després

Re:

Dues preguntes de rebot: Quant calcula? I per què ho pregunta?

Vuit minuts després

Fw:

Calculo que no li han calgut més de vint segons. En aquest cas, la felicito per escriure un missatge impecable en tan poc temps. M'ha fet somriure amb ganes, i avui no hi ha res ni ningú més que ho pugui aconseguir. Sobre la segona pregunta, per què ho pregunto: en aquest moment també em dedico al llenguatge dels emails per qüestions de feina. I tornant a la meua pregunta: no més de vint segons, l'encerto?

Tres minuts després

Re:

Ves per on, es dedica professionalment als correus electrònics. Sona molt interessant, tot i que ara em sento una miqueta com un conillet d'Índies, però no ve d'aquí. I de pàgina web, també en té? Si no en té cap, en vol una? Si ja en té, en vol una altra de més bonica? Perquè jo em dedico a fer webs. (Fins aquí m'han calgut deu segons justos, cronometrats. En qüestions de feina, la cosa va ràpida.)

En el meu banal missatge de l'errada d'una E abans d'una I, perdoni, l'ha ben espifiada. Em deu haver robat tres minuts ben bons del meu temps. Bé, tant se val. Què hi farem! Però aviam: per què suposa que només m'han calgut tres segons per a l'email de l'errada d'una E abans d'una I? I abans que el deixi definitivament tranquil per sempre més (tret que els del «Like» em tor-

nin a enviar una factura), m'agradaria saber una altra cosa. Més amunt ha escrit: «Em permet una pregunta? I encara una altra: Quant ha trigat... etc.» Tinc dues preguntes pendents. Primera: Quant de temps li ha costat la brometa, a vostè? Segona: En diu sentit de l'humor, d'això?

Una hora i mitja després

Fw:

Hola, desconeguda Sra. Rothner! Miri, ja li respondré demà. Ara apago l'ordinador. Bona nit, i que descansi, si fa al cas. Leo Leike.

Quatre dies després

Assumpte: Preguntes pendents

Benvolguda Sra. Rothner, perdoni que no li hagi dit res fins ara, estic passant una època una mica turbulenta. Em demanava per què vaig suposar erròniament que no li van caldre més de vint segons per explicar la seva errada de l'EI. Doncs bé, els seus emails arriben «a borbollades», si em permet l'expressió. Hauria jurat que parla i escriu molt de pressa, com un belluguet que al llarg del dia no troba mai res prou accelerat. Quan llegeixo els seus emails, no hi veig cap pausa. Tenen un to i un tempo que em semblen molt impulsius, adelerats, plens d'energia, accelerats, fins i tot una mica excitats. Així no pot escriure ningú que tingui la pressió baixa. Jo diria que el seu pensament espontani flueix en el text sense cap fre. I que vostè es distingeix per expressar-se amb seguretat, per l'ús destre i molt agut del llenguatge. Però si diu que li van caldre més de tres minuts per al missatge de l'EI, me'n dec haver fet una idea equivocada.

Quina pena que també em preguntés pel meu sentit de l'humor, perquè aquest capítol és trist. Per poder ser graciós, cal que hi hagi ni que sigui una miqueta d'alegria. I francament, ara ma-

teix, no li trobo la gràcia a res. Quan penso en aquests últims dies i setmanes, se me'n van les ganes de riure. Però són històries personals que no vénen a tomb. Gràcies en tot cas per les seves maneres refrescants. Ha estat molt agradable contactar amb vostè. Més bé o més malament, crec que totes les preguntes queden contestades. Si per casualitat es torna a perdre per la meua adreça, me n'alegraré. Però faci'm el favor d'anul·lar d'una vegada la subscripció al «Like», això ja comença a empipar una mica. O vol que ho faci jo? Records, Leo Leike.

40 minuts després

Fw:

Benvolgut Sr. Leike, li confesso una cosa, el cert és que no em van caldre més de vint segons en allò de la E abans de la I. Però no em va agradar que es pensés que envio correus a la babalà. Té raó, però no té dret a pressuposar-ho. Molt bé, encara que (en aquest moment) no estigui gaire fi, sembla que en el tema dels emails s'hi coneix molt. Em va deixar parada que em calés de seguida! És professor de Germàniques? Records, Emmi Rothner, «el belluguet».

18 dies després

Assumpte: Hola

Hola, Sr. Leike! Només li volia dir que els del «Like» ja no m'envien més exemplars. Que hi ha intervingut vostè? D'altra banda, també em podria escriure alguna cosa. Per exemple, encara no sé si és catedràtic. El Google no en sap res, de vostè, o el té molt ben amagat. I què, com va? Ja està de més bon humor? Ara per carnestoltes no hi ha pràcticament res en contra. Records, Emmi Rothner.

Dues hores després

Fw:

Benvolguda Sra. Rothner, m'alegro que m'escrigui, ja la trobava a faltar. Ha vingut d'un pèl que no em subscrivís al «Like». (Compte, l'humor es comença a destapar!) I de debò que m'ha buscat al Google? Això sí que m'afalaga. Ara bé, que em vegi com a «catedràtic», francament, ja no m'agrada tant. Em deu tenir per una mòmia, no? Tibat, pedant, un set-ciències. Deixem-ho córrer, no quedaria bé que em matés a demostrar-li el contrari. Suposo que en aquest moment escric com si fos més vell del que sóc. I sospito que vostè escriu com si fos més jove. El cert és que sóc assessor de comunicacions i assistent universitari en psicologia del llenguatge. Ara treballem en una recerca sobre la influència del correu electrònic en la manera d'enraonar i –una part encara més interessant– com a transmissor de sensacions. Per això tendixo una mica a parlar de feina, però li prometo que m'esmenaré.

Que li provi el carnestoltes, doncs! Pel que m'imagino, segur que s'ha firat de nassos llargs i espanta-sogres.

Ben cordialment, Leo Leike.

22 minuts després

Re:

Benvolgut senyor psicolingüista, ara el poso a prova jo: del que m'acaba de dir, què creu que m'ha interessat més, tant que de seguida li hauria de preguntar per què? (Però abans endivini-ho.) També li faig un suggeriment sobre el seu sentit de l'humor: això d'«Ha vingut d'un pèl que no em subscrivís al «Like»» trobo que dóna peu a alimentar esperances! Llàstima que tot seguit ho torni a espatllar amb el comentari «(Compte, l'humor es comença a destapar)». Se l'hauria pogut estalviar! I això dels nassos i espanta-sogres també ho trobo molt divertit. Es veu que gastem el

mateix humor poca-solta. Però no es pensi que no sóc capaç de reconèixer la seva ironia, i estigui's d'afegir-hi emoticones! Cregui'm, se'm fa molt agradable xerrar amb vostè. Emmi Rothner.

Deu minuts després

Fw:

Benvolguda Emmi Rothner, gràcies pels suggeriments humorístics. Al final aconseguirà tornar-me un home graciós. I li agraeixo encara més l'endevinalla, perquè em dóna motiu de demostrar-li que no sóc (encara) el vell prototipus de «catedràtic autoritari». Si ho fos, em pensaria que el que ha trobat més interessant és «Ara treballem en una recerca sobre... el correu electrònic com a transmissor de sensacions». Però estic segur que el que més li ha interessat és «Sospito que escriu com si fos més jove». Això la mou a preguntar-se per força: Què m'ho fa pensar? I en conseqüència: Quants anys li dec fer? M'equivoco?

Vuit minuts després

Re:

Leo Leike, la sap molt llarga!!! Doncs ara ja pot anar buscant bons arguments per aclarir-me per què hauria d'escriure com si fos més jove. O més ben dit: De quina edat és el meu estil? Quina edat tinc jo? Per què?

Quan hagi solucionat aquestes qüestions, aviam si llavors també em diu quin peu calço. Ben cordialment, Emmi. Em diverteixo molt, amb vostè.

45 minuts després

Fw:

Escriu com si en tinguéis 30, però està al voltant dels 40, diguem: 42. Per què m'ho penso? Les dones de 30 anys no lleixen regularment el «Like». La mitjana d'edat de les subscriptores del

«Like» tira cap als 50. Però vostè és més jove, perquè la seva feina és dissenyar webs, de manera que tornariem als 30, fins i tot podria tenir-ne uns quants menys. Però les dones de 30 anys no envien un correu massiu als clients desitjant-los «bon Nadal i felicitat any nou». I al capdavant, es diu Emmi, o sigui, Emma. Jo en conec tres, d'Emmas, i totes passen dels 40. No hi ha ningú de 30 anys que es digui Emma. De menys de 20 ja n'hi tornen a haver, però vostè no en té menys de 20. Si fos així, faria servir «mola», «quin pal», «patètic», «que heavy» i altres paraules semblants. I a més escriuria sense cap majúscula ni frases completes. Tampoc no tindria temps d'entretenir-se amb un presumpte professor mancat d'humor, ni li interessaria quina edat li fa. I una altra cosa sobre «Emmi»: si una dona que es diu Emma escriu com si fos més jove, per exemple perquè se sent molt més jove del que és, llavors no es fa dir Emma sinó Emmi. Fet i fet, benvolguda Emmi Rothner: escriu com si tinguéis 30 anys, però en té 42. No és cert? Calça un 36. És petita i inquieta, una senyora moreneta de cabells curts que xerra pels descosits. Sí o no? Bona nit, Leo Leike.

L'endemà

Assumpte: ???

Benvolguda Sra. Rothner, que està ofesa? Com he de saber jo quants anys té si no la conec? Potser en té 20 o 60. Potser fa 1,90 i pesa 100 quilos. Potser calça un 46, i només té tres parells de sabates perquè se les ha de fer a mida... Per poder pagar-se'n unes altres, va haver de renunciar a la subscripció del «Like» i mantenir contenta la cartera de clients de pàgines web amb felicitacions de Nadal. Va, no s'enfadi. Només jugava a les endevinalles. M'he fet una imatge aproximada de vostè i he tractat d'exposar-la amb exageracions. De debò que no li volia tocar el voraviu. Salutacions cordials, Leo Leike.

Dues hores més tard

Re:

Benvolgut «professor», m'agrada l'humor que té, només està a un punt de distància de la serietat crònica. És molt subtil! Demà ja li escriuré. En tinc ganes! Emmi.

Set minuts més tard

Fw:

Gràcies! Ara ja me'n puc anar a dormir tranquil. Leo.

L'endemà

Assumpte: Tocar el voraviu

Benvolgut Leo, deixo de banda el «Leike», i no cal que ens diguem de vostè. És molt bo el que em vas escriure ahir, ho he llegit unes quantes vegades. Ara et faré un compliment: m'encanta que t'aboquis tant a algú que no coneixes de res, que ni l'has vist ni probablement veuràs mai, de qui no pots esperar gran cosa perquè tampoc no pots saber si en trauràs res de bo. En els homes, això no es dona gens i trobo que val molt. És el que volia dir d'entrada. Ara passo a uns altres punts:

1) Tens una fòbia considerable a les nades enviades per correu massiu! D'on et vénen tantes manies? Pel que sembla, quan algú diu «bon Nadal i felicitat any nou», t'esborrones. Molt bé, doncs no ho tornaré a dir mai dels mais, paraula! Però el que em sorprèn és que vulguis limitar un «bon Nadal i felicitat any nou» a una edat determinada. Si hagués dit «bon Nadal i bon any», hauria tingut deu anys menys?

2) Em sap greu, apreciat psicolingüista, però això que una dona no pugui passar dels 20 si fa servir «mola», «quin pal» i «que heavy», fa pinta d'acadèmic una mica allunyat del món. Jo, no és que intenti escriure de tal manera que et pensis que sóc una jove. Però vés a saber.

3) Dius que escric com si en tingués 30, però que les de 30 no llegeixen la revista «Like». Doncs que sàpigues que aquella subscripció la vaig fer per a la meva mare. I ara què? Aviam si al final sí que seré més jove del que sembla?

4) Et deixo amb aquesta pregunta fonamental. Perdona, però me n'he d'anar. (A les classes de la parròquia abans de la confirmació? A l'escola de ball? A fer-me les ungles? A prendre el te amb les amigues? Tria tu mateix.)

Que acabis de passar bé el dia, Leo! Emmi.

Tres minuts després

Re:

Ah, Leo, m'he deixat una cosa! Amb el número de peu anaves bastant bé, calço el 37. (Però no cal que em regalis sabates, ja les tinc totes.)

Tres dies després

Assumpte: Forat

Benvolgut Leo, quan no m'escris en tres dies, tinc dues sensacions: 1) M'estranya. 2) Sento un buit. Totes dues sensacions són desagradables. Fes alguna cosa! Emmi.

L'endemà

Assumpte: Per fi l'envio!

Benvolguda Emmi, al·lego en defensa meua: t'he escrit cada dia, però no he enviat els missatges. No, al contrari, els he esborrat tots, perquè aquesta conversa ha agafat un caire una mica pelut. El fet és que de mica en mica la tal Emmi que calça un 37 em comença a interessar més del que cap dins del marc en què parlo amb ella. I si la tal Emmi que calça un 37 fa constar d'entrada que «probablement no ens veurem mai», evidentment té tota la raó i sóc del mateix parer. Trobo molt i molt correcte que no ens plan-

tegem arribar a trobar-nos. No vull que la nostra tertúlia es degradi al nivell d'un tiroteig com en els xats i webs de contactes.

Bé doncs, ara envio d'una vegada aquest missatge, perquè almenys arribi alguna notícia meva a la bústia de correu de la tal Emmi que calça un 37. (El text no és res de l'altre món, ja ho sé, només una part del que et volia escriure.) Ben cordialment, Leo.

23 minuts després

Re:

Vaja, o sigui que el nostre psicolingüista no vol saber quin aspecte té la tal Emmi que calça un 37? Leo, no et crec! Qualsevol home vol saber com és una dona amb qui parla sense saber quin a fila fa. Fins i tot té pressa per saber-ho, perquè llavors sabrà si vol continuar parlant-hi. O potser no? Molt cordialment, Emmi, la del 37.

Vuit minuts més tard

Fw:

Això ho has escrit en un rampell, veritat? No em cal saber com ets quan em respons d'aquesta manera, Emmi. Prou que ho veig, i per a això ni tan sols cal haver fet psicolingüística. Leo.

21 minuts més tard

Re:

S'equivoca, senyor Leo. Ho he escrit ben tranquil·la. M'hauries de veure quan em ve un rampell de debò. D'altra banda, tendeixes principalment a no respondre a les meves preguntes, veritat? (I tu com ets, quan dius «veritat»?) Però sobre el correu que m'has llançat aquest matí, no lliga res. Hi comprovo:

- 1) M'escris missatges i no els envies.
- 2) De mica en mica et començo a interessar més del que cap «dins del marc» en què parlem. Què vol dir, això? El marc en

què parlem no és exclusivament l'interès mutu per una persona totalment desconeguda?

3) Trobes molt correcte –no, fins i tot ho trobes «molt i molt correcte»– que no ens trobarem mai. T'envejo aquesta apassionada manera de posar-hi seny!

4) No vols cap història com en els xats. Sinó què? De què hem d'enraonar perquè de mica en mica no t'interessis per mi més del que entra «dins del marc»?

5) I en el cas no gens improbable que no responguis a cap de les preguntes que t'acabo de fer: dius que això d'abans només és una part del que em volies escriure. Doncs escriu-me'n tranquil·lament la resta. Qualsevol cosa és benvinguda! M'agrada llegir tot el que em dius, Leo.

Emmi.

Cinc minuts després

Fw:

Benvolguda Emmi, si no és amb 1), 2), 3), etc., no te'n surts, no? Demà ja t'escriuré més. Bon vespre, Leo.

L'endemà

Sense assumpte

Benvolguda Emmi, te n'adones, que no sabem absolutament res l'un de l'altre? Creem fantasies virtuals, ens dibuixem unes fotos robot imaginàries. Plantegem preguntes amb l'al·licient que quedaran per respondre. Despertar la curiositat de l'altre i no satisfer-la mai per mantenir-lo en suspens, ho fem per esport. Tractem de llegir entre línies, entre paraules, aviat potser entre lletres. Ens esforcem tant com podem per fer una justa avaluació de l'altre i, al mateix temps, posem la màxima cura a no revelar res essencial de nosaltres mateixos. Què vol dir «res essencial»? Res de res, encara no ens hem explicat res de la nostra

vida, del dia a dia, del que podria ser important per a algun de nosaltres.

Ens comuniquem en un espai buit. Hem fet el gest de confessar a quina activitat professional ens dediquem. Tu em faries en teoria una bona pàgina web, a canvi dels (mals) psicogrames lingüístics que et faig jo a la pràctica. Això és tot. Per una revisteta d'àmbit restringit sabem que tots dos som a la mateixa gran ciutat. Però tret d'això? Res. Al nostre entorn no hi ha ningú més. Vivim en llocs indeterminats. No tenim edat. No tenim cara. No distingim entre la nit i el dia, estem al marge del temps. Només tenim les nostres pantalles, cadascun estrictament i secretament la seva, i una afició en comú: tots dos ens interessem per un estrany. Bravo! Pel que fa a mi, t'ho declaro: sento un enorme interès per tu, estimada Emmi! No sé pas per què, però sé que hi ha hagut un motiu indiscutible. També sé que aquest interès és absurd. No resistiria mai una trobada, tant se val l'aspecte i l'edat que tinguis, o quina part del considerable encís dels teus emails podries aportar a una eventual trobada, o si a les cordes vocals, a les pupil·les, a les comissures dels llavis i a les aletes del nas tens tanta gràcia com el que expresses per escrit. Pel que sospito, l'única i exclusiva font d'aquest «enorme interès» és la bústia electrònica. I em penso que qualsevol temptativa de deixar que surti d'aquí seria un gran error.

Ara la meva pregunta clau, estimada Emmi: vols que t'escrigui més missatges? (Aquest cop, una resposta clara seria d'allò més deferent.) Molt i molt afectuosament, Leo.

21 minuts després

Re:

Benvolgut Leo, quanta cosa d'un sol cop! De temps lliure, no te'n deu faltar. O compta com feina? T'ho descompten de les hores? Et desgrava els impostos? Ja sé que tinc una llengua es-

molada, però només per escrit. I només quan em sento insegura. Leo, em poses insegura. L'únic segur és: sí, vull que em continuïs escrivint missatges, si no et fa res. Per si no ha quedat prou clar, ho intento un altra vegada: SÍ QUE VULL CORREU D'EN LEO!!! CORREU D'EN LEO, CORREU D'EN LEO, SISPLAU! NO ME'N PUC ESTAR, DELS MISSATGES D'EN LEO!

I ara m'has de fer saber sens falta per què és absurd, però hi ha un «motiu indispensable» per interessar-te per mi. No ho entenc, i m'intriga.

Més i més records, i encara un altre «més». Emmi (PD: El teu missatge d'abans és boníssim! Absolutament mancat d'humor, però boníssim!)

L'endemà passat

Assumpte: Bon Nadal

Saps què, estimada Emmi? Trencaré el costum i avui t'explicaré una mica de la meua vida. Es deia Marlene. Tres mesos abans hauria dit: es diu Marlene. Ara dic: es deia. Després de cinc anys d'un present sense futur, per fi m'he avingut al pretèrit imperfet. T'estalvio detalls de la nostra relació. El més bonic sempre va ser tornar a començar. Com que tots dos tornàvem a començar amb tanta passió, ho fèiem cada parell de mesos. Tant l'un com l'altre érem «el gran amor de la nostra vida», però mai quan estàvem junts, solament quan tornàvem a intentar retrobar-nos.

Bé doncs, a la tardor va petar d'una vegada: ella en tenia un altre, un amb qui a part de topar-hi també es veia vivint-hi. (Malgrat que era pilot d'una companyia aèria espanyola, però deixem-ho córrer.) De sobte, quan ho vaig saber, vaig veure més clar que mai que la Marlene era «la dona de la meua vida» i que havia de fer el que fos per no perdre-la per sempre.

Durant unes quantes setmanes vaig fer el que fos, i una mica més. (També val més que te n'estalviï detalls.) Ella estava real-

ment a punt de donar-me, de donar-nos, la darrera oportunitat: Nadal a París. Jo tenia la intenció –ja pots riure’t de mi, Emmi– de demanar-li que es casés amb mi quan fóssim allà. Ves quin carallot. Ella només esperava el vol de tornada de «l’espanyol» per dir-li la veritat sobre mi i el viatge a París, deia que li devia una explicació. Jo tenia una espina clavada, no, més ben dit, tenia un aerobús espanyol clavat al pit només de pensar en la Marlene i aquell pilot. Això va ser el 19 de desembre.

A la tarda vaig rebre un email de part seva, ni tan sols una trucada, un missatge catastròfic: «Leo, és impossible, no puc. París només tornaria a ser una altra mentida. Per favor, perdona’m!», o alguna cosa semblant. (No, res d’alguna cosa semblant, sinó això literalment.) Li vaig respondre immediatament: «Marlene, em vull casar amb tu! Hi estic fermament decidit. Vull viure sempre amb tu. Ara sé que puc fer-ho. Ningú no ens pot separar, confia en mi. Sisplau, parlem de tot plegat a París. Sisplau, digues que sí a París.»

Bé, i llavors vaig esperar la resposta, una hora, dues hores, tres hores. Mentrestant, cada vint minuts m’entretenia a controlar la bústia sordmuda del mòbil, llegia les velles cartes d’amor guardades a l’ordinador, mirava les nostres amoroses fotos digitals, totes les que ens havíem arribat a fer durant els incomptables viatges de reconciliació. I llavors em vaig quedar amb els ulls fixos a la pantalla, al·lucinat. D’aquest sorollet insensible quan t’ha arribat un missatge, d’aquest sobret ridícul que et surt a la barra d’icones de baix, depenia la meva vida amb ella, o sigui, des de la perspectiva d’aleshores, la resta de la meva vida.

Em vaig marcar un termini fins a les 21:00 per acabar de patir. Si llavors la Marlene no havia dit res, enterrava París i la nostra última oportunitat. Eren les 20:57. I tot d’una: el sorollet, el sobret (una descàrrega elèctrica, un infart), un missatge. Vaig tancar els ulls uns quants segons, vaig aplegar la resta de pobres esperan-

ces que em quedaven, em vaig concentrar en l’anhelada notícia, en el sí de la Marlene a anar amb mi a París, a viure junts per sempre més. Obro els ulls, obro el correu. I llegeixo i rellegeixo: «Bon Nadal i felicitat any nou us desitja Emmi Rothner.»

Vet aquí la meva «considerable fòbia a les nades per correu massiu». Bona nit, Leo.

Dues hores després

Re:

Benvolgut Leo, és una història preciosa. M’entusiasma sobretot el toc final. Gairebé em sento orgullosa d’haver intervingut d’aquesta manera en el teu destí. Suposo que tens clar que ventiles coses fora del corrent per a una «fantasia virtual» com jo, una «foto robot imaginària». Això ha estat ben bé «vida privada marca Leo, psicolingüista». Avui ja estic massa cansada per dir-te’n res de bo. Però demà en rebràs una anàlisi com cal, punt per punt si m’ho permetes, amb 1), 2), 3), etc. Que dormis bé, sense somiar truites. O sigui, no somiïs la Marlene (seria el meu consell). Emmi.

L’endemà

Assumpte: Marlene

Bon dia, Leo. Em deixes que sigui una mica dura?

1) De manera que ets un home que només es pot interessar per una dona al començament i al final: quan la vol aconseguir i just abans no se li escapa definitivament de les mans. El lapse intermedi –allò que en diuen vida en comú– se’t fa massa avorrit o massa pesat, o totes dues coses, oi?

2) T’has mantingut solter de miracle (aquesta vegada), però per treure un pilot espanyol del llit de la teva ja quasi «ex», series capaç de dur-la a l’altar. Això demostra més aviat poc respecte pels deures matrimonials, no?

- 3) Ja havies estat casat anteriorment, veritat?
- 4) És com si et veiés: llegint cartes d'amor i mirant fotos antigues a l'escalf de l'autocompassió, en comptes de fer alguna cosa que doni a entendre a una dona que dins teu hi ha ni que sigui un deix d'amor o el tímida desig d'alguna cosa duradora.
- 5) I aleshores EL MEU missatge fortuït cau a la teva bústia, on es decideix el ser o no ser. És com si, en el moment més oportú, hagués pronunciat per fi el que la Marlene devia tenir a la punta de la llengua feia anys: LEO, PLEGUEM, AIXÒ NO HA RUTLLAT MAI! O dit d'una altra manera més disfressada, poètica i significativa: «Bon Nadal i feliç any nou us desitja Emmi Rothner.»
- 6) Però tu fas un gest que imposa, Leo. Respons a la Marlene, la felicites per haver pres la decisió. Li expresses: MARLENE, TENS RAÓ, PLEGUEM, AIXÒ NO VA! O dit d'una altra manera més disfressada, enèrgica i rotunda: «Benvolguda Emmi Rothner, gairebé ens coneixem menys que gens. Així i tot, li agraeixo el cordial correu massiu, d'allò més original! Sàpiga que m'encanten els correus massius per a una massa de la qual no formo part. Cordialment, Leo Leike.» Ets un gran perdedor, benvolgut Leo, saps perdre amb noblesa, amb molt d'estil.
- 7) I ara la meua pregunta clau seria: encara vols que t'escrigui emails?
- Desitjo que comencis bé aquest dilluns. Emmi.

Dues hores més tard

Fw:

Bon dia i bona hora, Emmi! Punt per punt:

- 1) La culpa no és meua, si et recordo algun home elegant que t'ha decebut, com descrius en el primer punt. Au va! Et penses que em pots conèixer més del que em coneixes? (No em coneixes gens.)

- 2) Sobre la meua promesa de matrimoni com a última sortida, no puc fer-hi més que dir-me jo mateix carallot. Però la sarcàstica Emmi que calça un 37 gasta tanta moralina que encara me la fot en nom dels deures matrimonials, suposo que amb els ulls contrets i traient escuma per la boca.
- 3) Perdona, però jo no he estat mai casat! I tu? Més d'una vegada, no?
- 4) Aquí torna a sortir l'home del primer punt, l'home que jo et recordo, el que s'estima més llegir cartes d'amor lluny de la realitat, abans que demostrar-te amor durador. D'aquests, potser n'has tingut més d'un.
- 5) Sí, al mateix moment que em va arribar la teua felicitació de Nadal, vaig saber que havia perdut la Marlene.
- 6) Havia fracassat i llavors et vaig respondre per distreure'm, Emmi. La conversa amb tu, per a mi ha estat fins ara una part de la teràpia per superar-ho.
- 7) I tant, escriu-me, esbrava't! Descarrega tota la frustració pels homes. No te n'estiguis, d'autojustificar-te cínicament i d'alegrar-te del mal d'altri. Si això et prova, la meua adreça electrònica haurà acomplert la seva funció. Si no, ja pots tornar a abonar-te al «Like» (per a tu o la teua mare) i cancel·lar el «Leike». Que passis bona tarda de dilluns. Leo.

Onze minuts després

Re:

Ai, ai! T'he fet mal sense voler. Em pensava que ho podries aguantar i era demanar massa. Ara em retiraré al meu espai interior. Bona nit, Emmi.

PD: Sobre el tercer punt, jo he estat casada una única vegada. I encara hi estic!